

POEMAS DE MIHAI EMINESCU (1850-1889)*

Tradução de Luciano Maia**

Să sârm în lăuna mică
 Înănași de glas de apă,
 Și să scap din mână cămașă
 Și lăpășie să-mi scape.

 Să pluta cuprinși de lănaș
 Sub lumina blândă lună,
 Vântu'n trestii în lănașă,
 Undeoză apă sune...

 Dar nu vine! Sîmurele
 Înăbădă așchia și așchia
 Lănașă lăcu col albastru
 Înăbădă cu lănașă...

* O poeta nacional romeno.

** Poeta, escritor e tradutor. Aluno do Mestrado em Letras da UFC.

O texto de livro ficcional, referindo-se à obra de um autor, é mais o epíteto. Ele se funcionaliza de vicariedade e paratextualidade. De acordo com os autores da obra, a obra de ficção é mais o epíteto. Ele se funcionaliza de vicariedade e paratextualidade. De acordo com os autores da obra, a obra de ficção é mais o epíteto. Ele se funcionaliza de vicariedade e paratextualidade.

L A C U L

Lacul codrilor albastru
 Nuferi galbeni îl încarcă;
 Tresărind în cercuri albe
 El cutremură o barcă.

Și eu trec de-alung de maluri,
 Parc'ascult și parc'ăștept
 Ea din trestii să răsară
 Și să-mi cadă lin pe piept.

Să sărim în luntrea mică
 Ingânați de glas de ape,
 Și să scap din mână cârma
 Și lopețile să-mi scape.

Să plutim cuprinși de farmec
 Sub lumina blândeii lune,
 Vântu 'n trestii lin foșnească,
 Unduioasa apă sune...

Dar nu vine! Singuratic
 Inzadar suspin și sufăr
 Lângă lacul cel albastru
 Încărcat cu flori de nufăr.

O LAGO

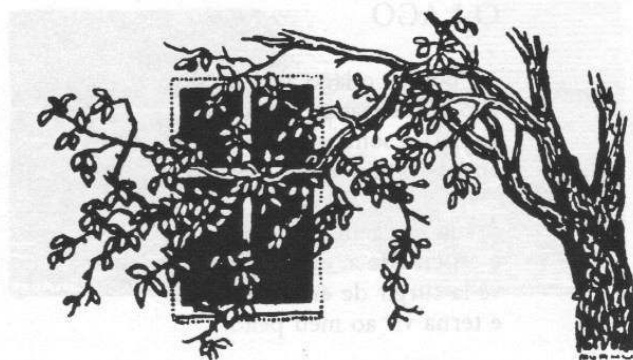
No bosque o lago azulado,
teto de douradas flores,
embala o sonho de um barco
em alvíssimos tremores.

À sua margem, passeio,
e esperando-a, espreito;
vê-la surgir de entre as flores
e terna vir ao meu peito.

“Saltemos ao barco, então,
e que as ondas nos alentem,
e deixemos que seus remos
sejam ramos indolentes.

Naveguemos docemente
sob o clarão do luar;
suspire o vento nos juncos,
ponha-se a água a cantar...”

Mas ela não vem... Sozinho,
debalde sofro de amores,
à margem do lago azul,
teto de douradas flores.

ȘI DACĂ RAMURI BAT ÎN GEAM

Și dacă ramuri bat în geam
 Și se cutremur' plopii,
 E ca în minte să te am
 Și 'ncet să te apropii.

Și dacă stele bat în lac
 Adâncu-i luminându-l,
 E ca durerea mea s'o 'mpac
 Inseninându-mi gândul.

Și dacă norii deși se duc,
 De iese 'n luciul luna,
 E ca aminte să-mi aduc
 De tine 'ntotdeauna.

Să plătii cuprinși de iarmec
 Sublumina blândei lune,
 Vântu 'n trași lin loșnească
 Undușoara apă zana...

Dar nu vine! Stăgurate
 Inzadat suspin și suflăr
 Lărgă lacul cel albastru
 Încărcat cu țori de nublăr.

E SE...

Se os ramos batem na vidraça
e se estremecem verdes vimes,
é para eu ter-te à mente e para
que pouco a pouco te aproximes.

Se estrelas pairam sobre o lago
o seu abismo iluminando,
calma-me a dor um sonho vago,
meu pensamento serenando.

Se as nuvens densas vão-se embora
e a luz da lua se avizinha,
é para eu ter-te à mente agora
e para sempre, amada minha!

PE LÂNGĂ PLOPII FĂRĂ SOȚ...

Pe lângă plopii fără soț
Adesea am trecut;
Mă cunoșteau vecinii toți,
Tu nu m'ai cunoscut.

La geamul tău ce strălucea
Privii atât de des,
O lume toată 'nțelegea,
Tu nu m'ai înțeles.

De câte ori am așteptat
O șoaptă de răspuns!
O zi din viață să-mi fi dat,
O zi mi-eră de-ajuns;

O oară să fi fost amici,
Să ne iubim cu dor,
S'ascult de glasul gurii mici —
O oară, și să mor.

Dându-mi din ochiul tău senin
O rază din adins,
In calea timpilor ce vin
O stea s'ar fi aprins.

Ai fi trăit în veci de veci
Și rânduri de vieți;
Cu ale tale brațe reci
Inmărmurii măreți!

Un chip deapururi adorat,
Cum nu mai au părechi
Acele zâne ce străbat
Din timpurile vechi!

Căci te iubiam cu ochi păgâni
Și plini de suferinți
Ce mi-i lăsară din bătrâni,
Părinții din părinți.

Azi nici măcar îmi pare rău
Că trec cu mult mai rar,
Că cu tristețe capul tău
Se 'ntoarce înzadar;

Căci azi le semeni tuturor
La umblet și la port,
Și te privesc nepăsător
C'un rece ochiu de mort.

Tu trebuiă să te cuprinzi
De acel farmec sfânt
Și noaptea candela s'aprinzi
Iubirii pe pământ.

AO LONGO DE ÁLAMOS...

Ao longo de álamos sem par,
amiúde eu tenho ido;
me conheceram os do lugar —
tu não me hás conhecido.

À tua janela que luzia
deixei o olhar detido;
o mundo todo compreendia —
tu não me hás compreendido.

Por quanto tempo eu esperei
um gesto, suplicante!
Um dia só, eu te implorei,
um dia era o bastante.

Uma hora só, sermos amigos,
no amor nos conhecer,
ouvir tua voz nos lábios meigos,
uma hora... e morrer.

Dando-me o teu sereno olhar
um raio complacente,
no vão do tempo por chegar
uma estrela se acende.

Terias tu sempre vivido
em vidas após vidas;
nos frios braços concebido
grandezas desmedidas.

Um rosto para sempre amado
como outro sem igual,
daquelas fadas, retornado
de um tempo imemorial.

Pois eu te amei com olhos pagãos
num sofrimento atroz,
que me legaram os que são
avós dos meus avós.

Hoje sequer ainda lamento,
— pois passo raramente —
que o teu olhar em triste acento
se volte inutilmente.

Se hoje és a todos semelhante
nos modos e no porte,
se hoje te olho indiferente
com frio olhar de morte.

Devias ter ficado presa
àquele halo profundo;
à noite, uma candeia acesa
ao amor neste mundo!

CÂND AMINTIRILE...

Când amintirile 'n trecut
Incearcă să mă cheme,
Pe drumul lung și cunoscut
Mai trec din vreme 'n vreme.

Deasupra casei tale ies
Și azi aceleaș stele
Ce-au luminat atât de des
Induioșării mele.

Și peste arbori răsirați
Răsare blânda lună
Ce ne găseă îmbrățișați
Șoptindu-ne 'mpreună.

A noastre inimi își jurau
Credință pe toți vecii,
Când pe cărări se scuturau
De floare liliicii.

Putut-au oare-atâta dor
În noapte să se stingă,
Când valurile de isvor
N'au încetat să plângă,

Când luna trece prin stejari
Urmând mereu în cale-și,
Când ochii tăi tot încă mari
Se uită dulci și galeși?

QUANDO AS LEMBRANÇAS...

Quando as lembranças ao passado
procuram me chamar,
caminho longo e repisado
eu voltar a palmilhar.

Sobre a tua casa ainda aparecem
hoje as mesmas estrelas,
que iluminaram tantas vezes
as emoções mais belas.

E sobre as árvores nos prados
desponta 'a branda lua,
a nos mirar aconchegados,
voz que à voz se insinua.

As nossas almas se juravam
a crença neste amor
quando nos bosques se agitavam
as liláceas em flor.

Pode a paixão ou tanta dor
na noite se extinguir,
enquanto as fontes, num tremor,
não cessam de carpir,

E a lua vai por sobre as frondes,
seguindo a mesma trilha,
quando os teus olhos, sempre grandes,
são doce maravilha?

"MUSA DE AQUÉM E DE ALÉM"

Para José Rebouças Macambira

Bimbalha o sino sobre a velha igreja
(Palmácia de ontem)*

José Rogério Fontenele Basso

**musa de aquém
musa de além
tão perto vai
tão longe vem**

**monge que vai
prece que vem
rosa de aquém
vozes de além**

**sabiá mestre
palmaciando
um canto vário**

**na rima leve
no metro forte
do campanário**

Horácio Dídimo

Exercícios de admiração

* MACAMBIRA, José Rebouças. *Musa de aquém e de além*. Fortaleza, Secretaria de Cultura e Desporto, 1981.